

Από την ανταρσία στη δουλικότητα...

Του **Κώστα Στούπα**

Σαν χθες πριν 3 χρόνια, τον Ιούνιο του 2015, ο κ. Τσίπρας είχε επισκεφθεί την Αγία Πετρούπολη στη Ρωσία και προσπαθούσε να παραδώσει τα κλειδιά της χώρας στον κ. Πούτιν, αντί πινακίου φακής αξίας περίπου 5 δισ. ευρώ υπό τη μορφή προκαταβολής για τη δημιουργία κάποιου αγωγού μεταφοράς φυσικού αερίου που θα περνούσε από τη χώρα μας.

Γράφει ο Κώστας Στούπας

"Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στη μέση μεγάλης φουρτούνας, αλλά είμαστε λαός της θάλασσας και ξέρουμε να τις αποφεύγουμε, όπως ξέρουμε να ανοιγόμαστε σε μεγάλα πελάγη και να βρίσκουμε νέα ασφαλή λιμάνια", έλεγε τότε εκεί αμφίσημα ο πρωθυπουργός

[Βλέπε:Επίθεση στην ευρωζώνη εξαπέλυσε ο Αλ.Τσίπρας από την Αγ. Πετρούπολη](#)

Όσον αφορά στις διεθνείς εξελίξεις ο κ. Τσίπρας σημείωσε ότι είναι κακός οίωνός η κρίση στην Ουκρανία, ενώ πρόσθεσε ότι πρέπει να σταματήσει ο φαύλος κύκλος των κυρώσεων...

Ο Πρόεδρος της Ρωσίας όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο δεν θα θυσιάζε τη σχέση του με τον μεγαλύτερο πελάτη των ρωσικών εξαγωγών προκειμένου να αποκτήσει μεγαλύτερη επιρροή στην Ελλάδα απ' όση είχαν συμφωνήσει ο Στάλιν με τον Τσόρτσιλ μετά το τέλος του τελευταίου πολέμου αλλά και πριν από αυτούς για το μερίδιο επιρροής που είχαν συμφωνήσει οι τσάροι με τις δυτικές μεγάλες δυνάμεις της εποχής.

Η άγνοια ιστορίας και γεωγραφίας το 1945 από την ηγεσία της αριστεράς την ώθησε στον μάταιο και αιματηρό εμφύλιο με τις οδυνηρές συνέπειες για τους ανθρώπους της αλλά και την χώρα. Την ίδια άγνοια και τύφλωση από ιδεοληψία επέδειξαν οι κ. Τσίπρας, Λαφαζάνης, Βαρουφάκης και Σία και το 2015 όταν αναζητούσαν ασφαλή λιμάνια εκτός Ευρώπης και δυτικών δημοκρατιών.

Το Καλοκαίρι του 2015 ο κ. Τσίπρας έκανε την περίφημη "κωλοτούμπα" και από κήνσορας της λιτότητας, της Μέρκελ και της Δύσης εμφανίζει μια δουλική αφοσίωση διεκπεραίωσης όσων του ζητούν με μοναδικό αντάλλαγμα απ' ό,τι φαίνεται την παράταση της νομής της κυβερνητικής εξουσίας και των πελατειακών προνομίων της.

Η δουλική διεκπεραίωση είναι τέτοια που προβληματίζει ακόμη και τον σκληρό πυρήνα του φιλοευρωπαϊκού τόξου της ελληνικής κοινωνίας για τα αίτια, τις προθέσεις και τις πιθανές συνέπειες που θα έχει στους γεωπολιτικούς προσανατολισμούς της ελληνικής κοινωνίας.

Από επικριτής της λιτότητας ο κ. Τσίπρας και η κυβέρνησή του περηφανεύονται ακριβώς για τη μεγαλύτερη λιτότητα που επέβαλαν. Επαίρονται ασυστόλως για τα θηριώδη πλεονάσματα (μεγαλύτερα από αυτά που ζητούν οι δανειστές) που εμφανίζει ο κρατικός προϋπολογισμός τα τελευταία χρόνια και έχει δεσμευτεί να εμφανίζει και τα επόμενα χρόνια. Εν τω μεταξύ τα πλεονάσματα είναι και η μοναδική επιτυχία στον τομέα της οικονομίας με θύμα όμως την ανάπτυξη...

Από εκεί που εκβίαζαν τους Ευρωπαίους με τις ροές τζιχαντιστών στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες υπογράφουν ό,τι τους βάζουν μπροστά, αναγνωρίζοντας κατασκευασμένα αλυτρωτικά ιδιώματα ως γλώσσες και εθνότητες που ενδέχεται, αν αλλάξουν οι συσχετισμοί στην περιοχή, να αποτελέσουν απειλή για την ακεραιότητα της χώρας.

Η Ελλάδα στα 200 χρόνια της ιστορίας της έχει βγει πολλαπλώς κερδισμένη από τη σταθερή της προσήλωση στους δυτικούς της συμμάχους. Από τη ναυμαχία του Ναυαρίνου, τους βαλκανικούς και τον πρώτο και δεύτερο μεγάλο πόλεμο η Ελλάδα έχοντας επιλέξει να βρίσκεται σταθερά στο στρατόπεδο των νικητών πάντα κέρδιζε και μεγάλωνε την επικράτειά της.

Αυτό δεν γινόταν όμως χάρη στην επίδειξη άκριτης δουλικότητας αλλά με βάση καλή ερμηνεία από την πολιτική ηγεσία των διεθνών συσχετισμών και εξελίξεων και την καθοριστική συνεισφορά των ελληνικών δυνάμεων σε κρίσιμες αναμετρήσεις.

Στις διεθνείς σχέσεις (όπως στην ιδιωτική ζωή των ατόμων) κανένας δεν χαρίζει τίποτα σε κανένα. Τα οφέλη είναι αμοιβαία και προκύπτουν από σωστές εκτιμήσεις για τις μελλοντικές εξελίξεις, λεπτομερή σχεδιασμό και αποτελεσματικές παρεμβάσεις.

Η καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων επειδή οι κυβερνήσεις δεν θέλουν να έχουν τριβές με τις πελατειακές συντεχνίες και το παρακράτος που έχουν στήσει στη δημόσια διοίκηση, καθιστά τη χώρα αναποτελεσματική και την οικονομία της αδύναμη και ετοιμόρροπη.

Η δουλικότητα απέναντι στη Μέρκελ και τον Τράμπ δεν μπορεί να υποκαταστήσει έλλειψη σχεδίου εθνικής ανασυγκρότησης και συντήρησης της γεωπολιτικής ισχύος της χώρας. Σίγουρα η παραμονή της χώρας στους κόλπους της δυτικής συμμαχίας είναι η ορθή επιλογή αλλά χρειάζεται και σχέδιο ανάταξης και ενδυνάμωσης της κοινωνίας και της οικονομίας. Ιδίως σε μια περίοδο ρευστότητας και ανατροπών μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε. σαν και αυτή που διανύουμε.

Έτσι λοιπόν, οι εξελίξεις που αφορούν το Μακεδονικό είναι αποτέλεσμα κυνικών πιέσεων των δυτικών συμμάχων στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα στο άλλοτε μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης, τα Βαλκάνια.

Με την προχειρότητα την οποία χειρίζεται την υπόθεση η κυβέρνηση όμως χωρίς τη συγκατάθεση της μεγάλης πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας κινδυνεύουμε να εξασφαλίσουμε τη σταθερότητα στα βόρεια σύνορά μας και να την χάσουμε εντός των συνόρων μας.

Ο νοών νοείτω...

2) Το αυγό του φιδιού...

κ. Στούπα, ονομάζομαι Σ. Τ. είμαι καθηγήτης δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και είμαι συνιδιοκτήτης φροντιστηρίου. Διαβάζω συχνά τα άρθρα σας και συμφωνώ σε μεγάλο ποσοστό με τις απόψεις σας. Σας επισυνάπτω ένα κείμενο που έγραψα και αναφέρεται στην παθολογία του δημοσίου. Σε περίπτωση που το δημοσιεύσετε αναγράψτε μόνο τα αρχικά του ονόματός μου.

Το αυγό του φιδιού, που και πως εκκολάφθηκε

"...όταν το έγκλημα φοράει τη λεοντή της αθωότητας,
η αθωότητα είναι εκείνη που πρέπει να δώσει εξηγήσεις..."
Άλμπερ Καμύ

Είμαι άλλος ένας από αυτούς που συνεχίζουν να ζουν σε αυτή την χώρα του "υπαρκτού σουρεαλισμού" και προσπαθώ να αναλύσω και να καταλάβω τα αίτια που μας οδήγησαν σε αυτή την κατάσταση, καθώς και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να φτάσουμε σε ένα σημείο όπου τουλάχιστον να έχουμε την ελπίδα ότι το αύριο θα είναι καλύτερο από το σήμερα.

Δραστηριοποιούμενος στον ιδιωτικό τομέα έχω μάθει τα προβλήματα που προκύπτουν καθημερινά στη δουλειά μου να τα αναλύω, να αναζητώ τα αίτια που οδήγησαν σε αυτά, να προσπαθώ να βρω ρεαλιστικές λύσεις και ζυγίζοντας τα υπέρ και τα κατά, να επιλέγω ορθολογικά τη διαδικασία που παρουσιάζει τη βέλτιστη τιμή του λόγου όφελος προς κόστος, ώστε να ξεπεράσω την προβληματική κατάσταση. Αυτή η διαδικασία αντιμετώπισης των προβλημάτων δεν είναι κάτι που σπούδασα αλλά προέκυψε από την απλή λογική ότι πρέπει να κάνω τη δουλειά μου όσο πιο καλά μπορώ, να βελτιώνομαι συνεχώς, γνωρίζοντας ότι από αυτή τη δουλειά εξασφαλίζω τα χρήματα που χρειάζονται για να καλύψω τις ανάγκες επιβίωσης της οικογένειάς μου.

Συζητώντας με συγγενείς, φίλους και γνωστούς που δουλεύουν στο δημόσιο, παρατηρώ ότι προσεγγίζουν την πραγματικότητα τελείως διαφορετικά. Παρακάτω θα παραθέσω μερικά πραγματικά παραδείγματα για να γίνει κατανοητό τι εννοώ. (Είμαι βέβαιος ότι ο καθένας έχει στο μυαλό του αρκετά αντίστοιχα παραδείγματα).

§ 1ος Δημόσιος υπάλληλος: Θεωρεί ότι όλα λειτουργούν σωστά στη χώρα και δεν πρέπει να αλλάξει τίποτα. Δεν θέλει την επένδυση στο Ελληνικό γιατί θα φτιαχτούν ξενοδοχεία που θα κρύβουν την Ακρόπολη, δεν θέλει να δημιουργηθούν αιολικά πάρκα γιατί θα ενοχληθούν οι κούκοι και θα αλλοιωθεί το τοπίο. (Ο συγκεκριμένος είναι μηχανικός και δουλεύει σε υπουργείο χωρίς να έχει πραγματικό αντικείμενο εργασίας και από βαρεμάρα ξανάρχισε ένα μεταπτυχιακό που είχε παρατήσει για πολλά χρόνια).

§ 2ος Δημόσιος υπάλληλος: Θεωρεί ότι αιτία του κακού είμαστε εμείς, οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα και ότι "μας ζούνε" οι εργαζόμενοι του δημοσίου μέσω των εισφορών και των κρατήσεων που πληρώνουν στο κράτος. Πιστεύει ότι είναι αριστερός επαναστάτης και όταν του ζήτησα να μου πει ποιο σύστημα παρέχει καλύτερο επίπεδο διαβίωσης στους πολίτες του, το κομμουνιστικό ή το καπιταλιστικό, μου είπε ότι δεν θα ξαναμιλήσει μαζί μου για πολιτική γιατί προσβάλλεται η νοημοσύνη του. Βέβαια αν αναγκαστεί το παιδί του να μεταναστεύσει για δουλειά θα το στείλει σε καπιταλιστική χώρα. (Ο συγκεκριμένος είναι συνταξιούχος στρατιωτικός που είχε μπει χωρίς εξετάσεις στο στρατό).

§ 3ος Δημόσιος υπάλληλος: Ψηφίζει πάντα κόμματα της λαϊκιστικής κεντροαριστεράς, θεωρεί τον εαυτό της έναν υπέροχο προοδευτικό άνθρωπο, αναμασώντας όλες τις κοινοτοπίες, λες και διαβάζει

δελτίο τύπου του κόμματος. Αναφέρεται απαξιωτικά σε όσους δεν συμμερίζονται τις απόψεις της, κατηγορώντας τους ως συντηρητικούς και φασίστες. (Η συγκεκριμένη έχει μπει με μέσο στο δημόσιο καταθέτοντας δικαιολογητικά του τύπου ό,τι δηλώσεις είσαι).

§ 4ος Δημόσιος υπάλληλος: Θεωρεί ότι πρέπει να καταργηθούν οι πανελλαδικές εξετάσεις και όταν του εξήγησα ότι αυτό δεν είναι εφικτό και ότι πρέπει να υπάρχει ένα φίλτρο γιατί διαφορετικά στο 1ο έτος της ιατρικής θα πρέπει τα μαθήματα να γίνονται στο Ολυμπιακό στάδιο, με "κατακεραύνωσε" πως κάνω λάθος γιατί σκέφτομαι πρακτικά.

Στη συνέχεια έκανε μια συγκριτική αντιπαράθεση μεταξύ της επικούρειας υλιστικής φιλοσοφίας και του Πλατωνικού ιδεαλισμού. Επίσης μου ανέλυσε τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Δημοκρατία στις καπιταλιστικές χώρες, ενώ όταν του ανέφερα τα καθεστώτα της Βενεζουέλας και της Βόρειας Κορέας, δεν βρήκε τίποτα κατακριτέο να αναφέρει. (Ο συγκεκριμένος δουλεύει σε Δήμο).

§ 5ος Δημόσιος υπάλληλος: Θεωρεί ότι δεν φταίμε εμείς στην Ελλάδα για την κρίση (εμείς τα έχουμε όλα καλά καμωμένα), αλλά όλος ο υπόλοιπος κόσμος και πρέπει να αλλάξουν όλοι οι άλλοι και να προσαρμοστούν σε εμάς. Πιστεύει επίσης ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα για να ξεφύγουμε από την κρίση, γιατί θεωρεί πως το καπιταλιστικό σύστημα καταρρέει και στην αναμπουμπούλα θα την γλιτώσουμε. (Ο συγκεκριμένος δουλεύει στην ΕΡΤ).

Οι δημόσιοι υπάλληλοι ήταν πάντα στο πλευρό της κυβέρνησης, αλλά τουλάχιστον κάποτε στο δημόσιο διατηρούταν μια στοιχειώδη πειθαρχία και δομή ώστε να επιτελεί σε κάποιο βαθμό το έργο του. Από το 1981 και μετά που ο λαϊκιστής Αντρέας Παπανδρέου ανέλαβε την εξουσία, μετέτρεψε, μέσω των κλαδικών και των πρασινοφρουρών, τους δημόσιους υπάλληλους σε πραιτοριανούς. Τα επόμενα χρόνια το τέρας ταΐστηκε και θέριψε.

Ποιος δεν θυμάται τη δεκαετία του 90, τους συνδικαλιστές της ΔΕΗ που έλεγχαν την παροχή ρεύματος στη χώρα και απειλούσαν με blackout, τους "Κολλάδες" που ξεγύμνωναν ανθρώπους στους δρόμους. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι συνδικαλιστές τους δεν είναι πια φύλακες της εκάστοτε εξουσίας, δεν έχουν απλά εξουσία, είναι οι ίδιοι η απόλυτη εξουσία.

Οι μελλοντικοί πρωθυπουργοί θα πρέπει πρώτα να φιλήσουν το δαχτυλίδι της τριτοκοσμικής αυτής μαφίας, για να ελπίσουν σε μελλοντική εκλογή.

Οι άνθρωποι αυτοί που έχουν εξασφαλίσει τα προς το ζην για πάντα, δεν έχουν κάτι για να ανησυχούν, δεν χρειάζεται σε κάτι να αλλάξουν, "αμπελοφιλοσοφούν" με την άνεση της εξασφάλισης και της σιγουριάς. Προπαγανδίζουν τα πιο τρελά και άλογα πράγματα, με την αμετροέπεια αυτού που θεωρεί πως τα ξέρει όλα και δεν χρειάζεται να αποδείξει τίποτα. Νιώθουν πεφωτισμένοι, αυτάρκειες και τίποτα από τον "έξω κόσμο" δεν μπορεί να διαταράξει τη νιρβάνα τους.

Έχουν δίκιο σε όλα, κατέχουν την απόλυτη αλήθεια, δεν αμφιβάλλουν για τίποτα, ενώ όλοι οι υπόλοιποι είμαστε κατσαρίδες που απλά τους ενοχλούν. Αιθεροβάμονες, που αν πουν ότι πετάει ο γάιδαρος θα πρέπει να συμφωνήσεις μαζί τους, διαφορετικά φταις εσύ που δεν κοίταζες αρκετή ώρα και έχασες την απογείωση. Αυτοί οι άνθρωποι προφανώς και δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι ο βασιλιάς ήταν "γυμνός" όταν έλεγε ότι: "θα μας παρακαλάνε να μας δώσουν λεφτά", ή "θα χορεύουν οι αγορές στο ρυθμό μας", ή ότι "θα σκίσουμε τα μνημόνια με ένα νόμο και ένα άρθρο", αφού και οι δικές τους πεποιθήσεις είναι αντίστοιχου υπερρεαλιστικού επιπέδου.

Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι μόνο ότι το δημόσιο δεν επιτελεί το έργο για το οποίο υπάρχει, (δηλαδή να εξυπηρετεί τον πολίτη και να βοηθάει την ιδιωτική πρωτοβουλία να αναπτυχθεί και να παράγει πλούτο για τη χώρα). Δεν είναι μόνο που στην πλειοψηφία τους οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν επιτελούν το έργο για το οποίο πληρώνονται.

Το σημαντικότερο κατά τη γνώμη μου είναι ότι "δηλητηριάζουν" τη σκέψη και προπαγανδιστικά αλλοιώνουν τη λογική. Δεν επιτρέπουν να "ανθίσει" τίποτα καινούργια και καινοτόμο, ορμάνε να το απομυζήσουν, να το καταστρέψουν, γιατί φοβούνται μην διαταραχθεί το status quo. Αυτοπαρουσιάζονται ως οι υπερασπιστές του φωτός, της αλλαγής και της προόδου, αλλά στην πραγματικότητα αποθεώνουν τη στασιμότητα και αντιστοιχίζονται με το απόλυτο σκοτάδι, αφού απορροφάνε όλο το φως που πέφτει πάνω τους και δεν αντανακλούν τίποτα.

Όλες οι χώρες που βρέθηκαν σε κρίση, πήραν τα απαραίτητα μέτρα, έκαναν τις αναγκαίες προσαρμογές στις οικονομίες τους και προχώρησαν παρακάτω. Μόνο στην Ελλάδα μετά από τόσα χρόνια κρίσης, συνεχίζουμε να αποφεύγουμε οποιαδήποτε αλλαγή, συνεχίζουμε χωρίς σχέδιο για το μέλλον και επιλέγουμε κυβερνήσεις που αντιπροσωπεύουν ό,τι πιο λαϊκιστικό και οπισθοδρομικό υπάρχει. Αντί να κάνουμε βήματα προς τα εμπρός κάνουμε άλματα προς τα πίσω.

Περιμένουμε τα πράγματα να βελτιωθούν χωρίς να κάνουμε τίποτα, αρνούμενοι κάθε αλλαγή. Παραδομένοι, αδύναμοι και φοβισμένοι εναποθέτουμε τις ελπίδες μας στον "από μηχανής θεό" να έρθει και να μας σώσει. Στα πρώτα χρόνια της κρίσης ένοιωθα σαν τον γιατρό Μπερνάρ Ριέ στην "Πανούκλα" του Α. Καμύ, ενώ όλα δίπλα μου κατέρρεαν, έλεγα στον εαυτό μου πως απλά πρέπει να κάνω το καθήκον μου και όλα θα πάνε καλύτερα.

Τα τελευταία χρόνια νοιώθω πια σαν τον Χριστό στο σταυρό και σκέφτομαι τα λόγια του: "Πάτερ ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι" (Κατά Λουκάν ΚΓ', 34), αλλά χωρίς να μπορώ να προσεγγίσω την δύναμη του για συγχώρηση.

Ιδού που και πως εκκολάφτηκε το αυγό του φιδιού και αν δεν αντιδράσουμε όσοι προσεγγίζουμε την πραγματικότητα με κοινή λογική, φοβάμαι πως δεν θα μείνει τίποτα να παραδώσουμε στα παιδιά μας. Πρέπει να αντισταθούμε σε αυτή τη χούντα που έχει δημιουργηθεί από αναρχικούς, ακροαριστερούς, κομμουνιστές, λαϊκιστές κεντροαριστερούς και σοσιαλιστές, Πασοκοειδείς δεξιούς, υπερπατριώτες, φασίστες και γενικότερα από όλους τους ασπόνδυλους "θρησκόληπτους ταλιμπάν" που είναι ορκισμένοι εχθροί της λογικής.

Ρήμαξαν τη δικιά μας γενιά, δεν πρέπει να τους αφήσουμε να καταστρέψουν και το μέλλον των παιδιών μας. Αν δεν θέλουμε απλά να τα βλέπουμε να φεύγουν για το εξωτερικό, θα πρέπει να στηρίξουμε κόμματα που μιλάνε για κατάργηση της μονιμότητας στο δημόσιο, αξιολόγηση και νέα οργανογράμματα όπου το δημόσιο θα επιτελεί μόνο κάποιες βασικές λειτουργίες του κράτους, ενώ οι υπόλοιπες θα πρέπει να περάσουν σε ιδιωτικές εταιρείες. Ισχύει αυτό που είπε ο αμοραλιστής απατεώνας, γνωστός και ως κωλοτούμπας : "...ή αυτοί ή εμείς...".

Με εκτίμηση,
Σ. Τ.

kostas.stoupas@capital.gr

20.06.2018

Πηγή: www.capital.gr/

